

Ένα παιχνίδι που πεθαίνει;

Χρίστος Χαραλαμπόπουλος

Έχουμε ή όχι το ποδόσφαιρο που μας αξίζει;

Μα φυσικά και το έχουμε.

Τα επεισόδια της Κυριακής στο ντέρμπι ανάμεσα σε ΠΑΟ και Ολυμπιακό κατά πρώτο λόγο και στην συνεδρίαση της Σούπερ Λίγας την Τρίτη κατά δεύτερο, δεν είναι πρωτοφανή και για όσους δεν τα παρακολούθησαν, δεν συντρέχει λόγος ανησυχίας.

Θα επαναληφθούν με την πρώτη ευκαιρία.

Άλλωστε, κάθε ποδοσφαιρικό παιχνίδι στην Σούπερ Λίγκα, είναι μία ευκαιρία για επεισόδια.

Που μπορεί να είναι μικρότερης σπουδαιότητας από εκείνα που κατά καιρούς συμβαίνουν στις συνεδριάσεις του συνεταιρισμού, τον οποίο οι ίδιοι οι παράγοντες συνέστησαν για την προστασία και ανάπτυξη του «ποδοσφαιρικού προϊόντος».

Είναι, πλέον, δεδομένο ότι η επαναλαμβανόμενη καταδίκη των επεισοδίων δεν συνεισφέρει τίποτε στη συζήτηση για την καταπολέμηση της βίας.

Ένα ευχολόγιο είναι που καθίσταται υποκριτικό.

Δεν θα πρέπει, επίσης να μας διαφεύγει ότι οι εικόνες των επεισοδίων είναι από εκείνες που η τηλεόραση λατρεύει. Προσφέρουν δράση, εντυπωσιακές σκηνές, καλύπτουν αρκετό τηλεοπτικό χρόνο και εξυπηρετούν την ανάγκη των παρουσιαστών να εκφωνούν τους «δεκάριους» εναντίον της βίας.

Επιλογή απόλυτα λογική, αφού η βία πουλάει.

Δεν χρειάζεται να είναι κάποιος κοινωνιολόγος ή βαθύς γνώστης της ιστορίας του ελληνικού ποδοσφαίρου, για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι τα επεισόδια στο ελληνικό ποδόσφαιρο δεν είναι ποτέ ξαφνικά.

Όλοι γνωρίζουν που και πότε θα συμβούν και παρόλα αυτά δεν μπορεί κανείς να τα αποτρέψει.

Γιατί για τον σχεδιασμό και την πρόκληση των επεισοδίων εργάζονται πολλοί περισσότεροι από όσους εργάζονται ή ασχολούνται με την αποτροπή τους.

Η Βία δεν χρειάζεται κάποιο θεσμικό πλαίσιο για να εκδηλωθεί.

Συνήθως, η βία εκδηλώνεται είτε εναντίον κάποιου θεσμικού πλαισίου που έχει εκπονήσει η πολιτεία ή εκδηλώνεται εξαιτίας της απουσίας κάποιου πλαισίου για την αντιμετώπισή της.

Το θεσμικό πλαίσιο αντιμετώπισης της βίας στα ελληνικά γήπεδα είναι διάτρητο. Η πολιτεία απουσιάζει επιδεικτικά ή όταν είναι παρούσα φροντίζει για την ατιμωρησία των ισχυρών.

Στο πλαίσιο συντήρησης της διαπλοκής και του πελατειακού κράτους.

Οι παράγοντες συντηρούν τους στρατούς των οπαδών που φανατίζουν –με την βοήθεια των φιλικών τους μέσων μαζικής ενημέρωσης- και τους χρησιμοποιούν όποτε κρίνουν σκόπιμο.

Και η αστυνομία παρακολουθεί, από κοντά πάντα, χωρίς να συλλαμβάνει όσους προκαλούν τα επεισόδια ή παρεμβαίνει όταν θέλει να κάνει περιττή επίδειξη δύναμης και να χρησιμοποιήσει τα δακρυγόνα που κοντεύουν να λήξουν.

Για την λειτουργία της αθλητικής δικαιοσύνης, ότι και να γράψω είναι μάλλον πλεονασμός. Όλοι γνωρίζουμε ότι βρίσκεται αιχμάλωτη των επιθυμιών εκείνου, που κάθε φορά έχει τον έλεγχο των κέντρων αποφάσεων στο ελληνικό ποδόσφαιρο.

Το γεγονός ότι και άλλες χώρες βασανίστηκαν από φαινόμενα ποδοσφαιρικής βίας, αλλά προσπάθησαν και βρήκαν τρόπους αντιμετώπισής τους, γιατί προφανώς το ήθελαν, δεν μας κίνησε την περιέργεια.

Τα διάφορα όργανα που έχουν συσταθεί με σκοπό την μελέτη και την πρόληψη των φαινομένων ποδοσφαιρικής βίας, δεν έκαναν τον κόπο να μελετήσουν τον τρόπο που η βία αντιμετωπίστηκε εκεί και να μεταφέρουν στα καθ ημάς τις πετυχημένες συνταγές.

Προφανώς, γιατί δεν το θέλουν ή δεν το μπορούν.

Όταν ένα ποδοσφαιρικό παιχνίδι γίνεται χωρίς τα σύννεφα της βίας να το περιτριγυρίζουν, η προσοχή όλων συγκεντρώνεται στο ίδιο το παιχνίδι. Και αυτό, όπως προκύπτει από τα γεγονότα, οι παράγοντες δεν το θέλουν.

Επιλογή που συνιστά επίδειξη πρωτοφανούς ηλιθιότητας, αφού έτσι καταστρέφουν το ίδιο το παιχνίδι που έχουν χαρακτηρίσει προϊόν και προσπαθούν να το πουλήσουν.

Ποιός, όμως, εκτός από τον ηλίθιο ή τον φανατικό είναι πρόθυμος να αγοράσει ένα χαλασμένο προϊόν;

Το παράδοξο και κατ' εξοχήν επικίνδυνο στοιχείο της ιστορίας, είναι ότι αυτό το χαλασμένο προϊόν που ελάχιστοι «αγοράζουν», πολλοί συνάδελφοι δημοσιογράφοι εμφανίζονται πρόθυμοι –με το αζημίωτο- να προωθήσουν.

Το μόνο που τους λείπει, είναι η φανέλα της ομάδας που «υποστηρίζουν».

Τα φαινόμενα της βίας στο ελληνικό ποδόσφαιρο δεν πρόκειται να εκλείψουν, αν η κυβέρνηση και δη μία κυβέρνηση της αριστεράς, δεν πάρει εκείνες τις νομοθετικές πρωτοβουλίες που θα υποστηρίξουν την διαφάνεια και την πάταξη της διαφθοράς.

Που θα επιβάλλουν σκληρές ποινές σε εκείνους που παρανομούν.

Που θα ρίξουν το φράγμα του «αυτοδιοίκητου της ανομίας».

Που θα υποστηρίξουν την ταχύτατη εκδίκαση των υποθέσεων που εκκρεμμούν ενώπιον της δικαιοσύνης.

Που θα προστατέψουν το παιχνίδι και όσους το αγαπούν αναδεικνύοντας τα χαρακτηριστικά του.

Τώρα είναι η ευκαιρία. Ίσως η τελευταία. Αλλιώς το ποδόσφαιρο θα πεθάνει. Πρώτα ως παιχνίδι και μετά ως «προϊόν».